

LBRIS

Gone

We know
books

Elisabeth Naughton

Copyright text © 2017 Elisabeth Naughton

Ediție publicată prin înțelegere cu Amazon Publishing,
www.apub.com, în colaborare cu ANA Sofia, Ltd.

Toate drepturile rezervate

Lira®

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@lira.ro
www.lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Am nevoie de tine
Elisabeth Naughton

Copyright © 2022 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NAUGHTON, ELISABETH
Am nevoie de tine / Elisabeth Naughton
trad. din lb. engleză: Irina Fulger -
București: Lira, 2022

ISBN 978-606-33-9135-4

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111

ELISABETH NAUGHTON

Am nevoie de tine

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

LITERA
București

capitolul 1

Dacă Alec McClane ar mai fi avut inimă, i s-ar fi făcut bucăți pe podea. Stând pe un scaun de plastic crăpat pe holul steril, nu se putea gândi decât la faptul că inima altcuiva era pe cale să fie frântă. Iar el trebuia să retrăiască totul.

Își frecă fruntea dureroasă cu degetul mare și cu următoarele două degete și așteptă. Își dăduse seama că veștile nu aveau să fie bune când fusese sunat, dar oricum venise. Raegan, pe de altă parte, probabil era așa de entuziasmată, încât abia putea să gândească limpede. Faptul că toate speranțele ei erau pe cale să fie distruse îl făcu să simtă un gol în stomac, un gol pe care avea să-l poarte cu el cel puțin o săptămână blestemată.

La naiba, avea nevoie de vechiul lui prieten Jim! Din păcate, el și Jim Beam nu mai erau în relații bune de aproape trei ani.

Se foi pe scaunul inconfortabil, se lăsă pe spate și își încrucișă brațele la piept. O asistentă trecu pe lângă el cu un stetoscop în mână. Mai jos pe hol, doi doctori discutau liniștiți în halatele lor albe și pantofii lor lucioși. Cu cât aștepta mai mult, cu atât presiunea îi creștea în piept. O presiune despre care știa că era adânc înrădăcinată în vinovăția și dezgustul de sine pe care nici măcar Jim Beam nu reușise să le reducă.

Se aplecă din nou în față, își sprijini coatele pe genunchi și își strânse mâinile în pumni, doar ca să le relaxeze într-o încercare slabă de a-și muta atenția de la greutatea simțită între coaste. Ar fi trebuit să o sune pe Raegan imediat după ce văzuse fata. Ar fi trebuit să-i spună să nu vină. Măcar n-ar fi stat aici, așteptând-o pe iubirea

vieții lui să intre pe ușă doar ca să-l lase fără speranță și mai pustiit decât se trezise în acea dimineață.

La dracu', avea nevoie de niște alcool!

- McClane?

Alec aruncă o privire în stânga lui. Un agent FBI se îndrepta spre el pe holul lung, cu o expresie sumbră pe chipul unghiular. Alec se ridică lent.

- Salut, Bickam.

Jack Bickam lucrase la cazul Emmei. El fusese cel care îi sunase pe el și pe Raegan când fetița de patru ani din camera de dincolo fusese găsită în parc nu departe de parcul în care Emma dispăruse în urmă cu trei ani și jumătate.

Dispăruse când Alec se întorsese cu spatele pentru două minute ca să ajute un copil care căzuse din leagăn.

Simți alt val de vinovăție în stomac, și bila i se ridică în gât. Dar înghiți puternic și le împinse pe ambele înapoi.

- Mă bucur că te-am prins înainte să pleci, zise Bickam. Ai un minut?

Alec aruncă o privire peste umărul lui spre recepția micului spital. Încă nici un semn de la Raegan. Prin stomac i se rostogoliră emoțiile și vinovăția, dar nu avea prea multe de făcut în legătură cu asta.

- Da. Reveni spre Bickam. De ce anume ai nevoie?

- Îmi pare rău că fetița nu a fost Emma, zise Bickam, dându-și de pe frunte părul întunecat.

Nu exista nici o modalitate potrivită pentru a răspunde la asta, așa că Alec își băgă mâinile în buzunarele blugilor ponosiți.

- Ai venit până aici ca să-mi spui asta?

- Nu. Vreau să vorbesc cu tine despre pontul pe care l-am primit despre fată. A venit de la Institutul de Corecție Santiam.

Toate grijile și stresul dispărură în fundal, în urmă rămânând doar o furie mocnită care era la fel de persistentă ca pofta de alcool.

- Da, am verificat de trei ori înregistrarea apelurilor. S-a sunat la ora 13.35. ICS este un centru cu securitate minimă, prin care deținuții tranzitează înapoi în societate. Au acces la telefoane de la 6.00 dimineața la 22.00 seara atât timp cât nu sunt afară cu o echipă la muncă. Iar tatăl tău nu era într-o echipă când s-a sunat. Tocmai am verificat.

Prin mintea lui Alec trecură o mie de amintiri despre o copilărie neglijată și mizerabilă. Omul din acea pușcărie nu era tatăl lui. Tații aveau grijă de copiii lor. Nu-i băteau, nu-i obligau să aibă grijă singuri de ei și nu-i foloseau pe post de cărăuși pentru a-și transporta rahaturile ilegale. Nu, John Gilbert nu era tatăl lui. Era doar fiul unei târfe cu care Alec avea același ADN.

Dar era nenorocitul care avea toate motivele să-l vadă suferind pe Alec.

- Îl omor!

- Nu, nu-l omori. Bickam păși în fața lui Alec înainte ca acesta să o ia spre recepție. Am trimis deja pe cineva să-l interogheze pe Gilbert.

- Nu o să-ți spună nimic, iar tu știi asta. Dacă știa despre această fată dispărută, asta înseamnă că a jucat un rol în dispariția fetei mele.

- Nu sunt așa de sigur, zise Bickam. Cel care a sunat a menționat-o clar pe Emma. De asta te-am informat când am găsit fata. Speram să fie indicii importante pentru caz, dar, dacă a sunat Gilbert, așa cum credem noi, n-ar fi exagerat să spunem că a făcut-o ca să enerveze.

- Adică să-și bată joc de mine.

- Da, așa e. Maxilarul lui Bickam se încleștă. Uite, ar fi putut să afle despre fata dispărută de la știri sau să-i audă pe gardieni discutând despre caz. Cel care a sunat nu a dat numele parcului de unde a fost luată fata,

ci l-a numit pe cel din care a dispărut Emma. Ar putea să fie doar o coincidență.

Nu și pentru Alec. Nu exista ceva precum coincidența când venea vorba de John Gilbert.

- Am ascultat apelul, continuă Bickam. Mie nu mi s-a părut a fi Gilbert, dar știu că asta nu înseamnă prea mult pentru tine.

Nu, nu însemna nimic pentru Alec. Idiotul și-ar fi putut schimba vocea sau ar fi putut păcăli alt deținut să sune în locul lui.

- Eu doar am vrut să știi, zise Bickam. Când aflu mai multe de la oamenii mei care s-au dus la ICS, te pun la curent. Oricum, trebuie să fii atent. Gilbert urmează să fie eliberat săptămâna viitoare. Sentința de șase luni pentru încălcarea restricțiilor eliberării condiționate e pe final, iar el și-a finalizat programul de reintegrare în societate. Dacă putem face legătura dintre el și apel, prezint informația judecătorului, dar dacă nu reușim, în curând va fi iarăși pe străzi.

Alec își puse mâinile în șolduri și își reprimă furia ce voia să-l consume. Indiferent ce credea Bickam, Alec știa că John Gilbert o omorâse pe fata lui. Era singura persoană care avea un motiv, singura persoană din lume care voia să-l vadă suferind. Pentru că, prin mărturia lui din urmă cu paisprezece ani, când încă era adolescent, Alec îl trimisese pe Gilbert în pușcărie. Alec nu avea să uite niciodată acea zi din sala de judecată când Gilbert fusese condamnat, felul în care acesta stătea la masa apărării, cum privise spre Alec din partea cealaltă a galeriei cu ochi furioși în timp ce i se puneau cătușele și cum urlase că avea să-l facă pe Alec să plătească. Și Alec plăti-se. Plătise în fiecare zi după acea zi îngrozitoare din parc. Gilbert fusese eliberat din penitenciar cu mai puțin de o lună înainte ca Emma să fi dispărut. Alec știa că Gilbert fusese acolo, că el o luase pe Emma din nevoia lui sadică de a se răzbuna, așa cum știa că o omorâse imediat

ce o luase de acolo. Doar că Alec nu putuse niciodată să o dovedească.

- Da, bine, zise el doar ca să audă agentul, deși plănuia deja cum să smulgă informațiile din gâtul aceluia nenorocit. Mersi că mi-ai zis.

Bickam încuviință din cap și privi peste umăr spre recepție.

- Vreun semn de la Devereaux?

Lui Alec i se strânse stomacul și doar la menționarea numelui lui Raegan își aminti imediat motivul pentru care se afla pe acel hol gol.

- Nu. Încă nu.

- Bine. Păi, eu o să fiu în capătul holului dacă vreunul din voi are nevoie de mine.

- Mulțumesc, mormăi Alec în timp ce Bickam se întoarse de unde venise.

Dar în timp ce se așeza din nou pe scaunul lui și își frecă fruntea ce pulsa, teama i se revărsa prin vene.

După câteva minute lungi, ușile automate de la capătul holului se deschiseră. Urmă zgomotul făcut de tocuri pe podeaua cu gresie. Ridicând capul, Alec privi în dreapta, iar în clipa în care o văzu, rămase fără aer în plămâni.

Raegan Devereaux venea în grabă spre el, cu părul ei roșu ondulat zburându-i în jurul feței și cu trençiul maro fluturând în urma ei. Ridicându-se în picioare, Alec înghiți cu greu în timp ce ea se apropia, amintindu-și toate clipele în care își trecuse degetele prin părul acela mătășos, nenumăratele ore în care își petrecuse brațele în jurul taliei ei subțiri și o ținuse aproape de el și nopțile în care îi venerase corpul perfect așa cum un fermier venera o zeiță aflată la kilometri distanță de clasa lui umilă.

- Unde este?

Speranța se reflecta profund în ochii verzi ca pajistuța ai lui Raegan, dar trăsăturile ei angelice erau trase

și încordate, iar buzele ei roz și moi tremurau de spaimă, el știind că asta amenința să o copleșească.

- Nu este ea. Alec o prinse de antebrate înainte ca ea să treacă mai departe. Mirosul parfumului ei de iasomie îi umplu simțurile ca un pumn puternic în stomac, plin cu amintiri în care nu se putea adânci. Nu acum. Raegan, oprește-te! Nu este ea.

- De unde știi? Ea ridică vocea din cauza panicii. Agentul Bickam a zis că se potrivește profilului. A zis...

- Nu este ea, rosti el mai tare, ignorând felul în care parfumul ei îl amețea și cum căldura de sub mânecele ei îi încălzea pielea înfrigurată. Am văzut-o. Nu este fata noastră.

Speranța din ochii ei verzi frumoși muri ca o flacăra stinsă. Îi cercetă privirea de parcă încerca să-l oblige să spună mai multe, dar el nu putea. Nu putea, pentru că speranța era un lucru periculos. Era un miraj îndepărtat, pâlپând în lumina slabă și trăgând omul spre ea așa cum apa atrăgea un om însetat. Iar când ajungea acolo, găsea doar nisip. Nisip uscat, granulat ce-ți bloca gâtul și te putea omorî dacă îl lăsai.

Rămase nemișcat, incapabil să facă un gest pentru a-i salva speranța. Privi cum o durere familiară pătrunse în ochii ei și-i umezi privirea. Și o simți pătrunzând adânc în oasele lui, trăgând de inima care sigur nu mai exista.

- Nu te cred. La fel de repede, o altă emoție cunoscută acapară trăsăturile ei blânde. O emoție ce-i încorda maxilarul, îi întuneca ochii și-i transforma gura senzuală într-o linie încordată. Ea se retrase din strânsoarea lui. Tu chiar nu vrei să fie ea.

Brațele lui Alec alunecară pe lângă corp și ceva în pieptul lui se dezumflă ca un balon ce pierdea aer. Nu-și dorea nimic pe lumea asta mai mult decât ca fetița de patru ani din cealaltă cameră să fie fiica lor, dar nu era. Nici o fată care apărea în spitalul ăsta sau în oricare altul nu avea să fie, iar asta din cauza lui John Gilbert.

Nu-i spuse lui Raegan - se certaseră deja de vreun milion de ori din pricina asta. Nu încercă să o oprească nici când ea trecu pe lângă el. Nu o avertiză cu privire la ce avea să vadă. Știa că nu ar fi schimbat nimic. Se împăcase demult cu adevărul amar că Emma nu mai era și că nu avea să se întoarcă niciodată. Raegan, pe de altă parte, încă se agăța de speranța care doar avea să o chinuie tot restul vieții ei.

Se întoarse pentru a se uita după ea. O privi cum trece de doctorii care încă vorbeau și se grăbi spre Bickam, care stătea în fața unei camere la capătul holului, lângă un ofițer în uniformă. Simți o durere în piept când ea încuviință din cap și intră în cameră după Bickam. Când nu o mai putu vedea, își încleștă maxilarul și își frecă ceafa.

Da, speranța era un lucru foarte periculos. Mai periculos decât un pistol îndreptat direct spre capul tău. Și, la naiba, el știa! Pentru că din cauza speranței spulberate și el trecuse prin această grozăvie.

Toate astea din cauza unui om pe care avea de gând să-l înfrunte imediat ce urma să iasă din spitalul acela.

Ar fi trebuit să asculte.

Raegan ieși din camera de spital, își frecă fruntea cu mâna tremurândă și inspiră adânc, disperată să-și liniștească pulsul agitat. Nimic nu ajută. Era ca și cum un picamer ciobea ce rămăsese din inima ei, suferința fiind aproape la fel de intensă ca în ziua în care Emma dispăruse.

Își lipi mâna de piept și se concentră la respirat. El încercase să o avertizeze. Alec încercase să o împiedice să dea buzna în cameră și să fie rănită din nou, dar ea nu îl ascultase. Poate că o distrusese cândva, dar încă îi păsa. Dacă nu ar fi fost așa, nu ar fi așteptat-o la spital. Ar fi plecat imediat ce și-ar fi dat seama că fata din acea cameră nu era fata lor dispărută.

- Mă scuzați, domnișoară. Ofițerul de dincolo de ușă păși spre ea. Vă simțiți bine?

Lacrimile îi ardeau ochii lui Raegan. Lacrimi de suferință, de frustrare, de speranțe călcate în picioare, dar clipi pentru a le îndepărta, inspiră adânc și se adună.

- Da, reuși să spună. Sunt bine.

Se întoarce și își șterse ochii. O singură privire, și Raegan își dăduse seama că fata nu era Emma. Părul ei fusese prea închis la culoare, ochii prea rotunzi și-i lipsea micul semn din naștere în formă de căpșună de la coada ochiului drept cu care se născuse Emma. Raegan știuse că nu trebuia să-și facă speranțe. Știuse că șansele erau mici, dar tot sperase. Și avea să sper indiferent ceea ce spuneau Bickam și Alec. Pentru că numai speranța îi rămăsese.

„Fii puternică! Poți să treci peste asta.“

Ridicând capul, inspiră adânc și își netezi bluza peste pantaloni. Nu arăta mai rău decât în acea dimineață, nu? Asta nu trebuia să o distrugă. Nu avea să permită acest lucru.

Se îndepărtă de ofițer și porni pe hol către recepție, cu tocurile răsunând pe podeaua cu gresie ca un semn rău prevestitor. Avea pulsul încă prea ridicat, dar imediat ce avea să se întoarcă la birou și să se cufunde în muncă, urma să fie bine. Poate chiar avea să plece mai devreme să bea o cafea înainte de a se vedea cu Jeremy și prietenii lui la cină.

Pașii îi șovăiră când îl zări pe Alec pe un scaun la mijlocul coridorului, masându-și fruntea de parcă avea o durere de cap monstruoasă. Inima ei trădătoare se strânse puternic, bătând într-un ritm neregulat între coaste când îl privi.

Erau divorțați de aproape trei ani, dar fiecare centimetru din corpul ei încă răspundea la prezența lui de parcă abia se întâlniseră. Pielea i se încingea, îi lăsa gura

apă și furnicături ușoare i se împrăștiu prin burtă și coborau până când genunchii îi tremurau de-a dreptul.

El încetă să își maseze fruntea apăsât și înălță capul. Iar când ochii lui albaștri precum cerul îi întâlniră pe ai ei, când el îi susținu privirea, căldura de pe pielea ei se transformă în foc.

Se ridică în picioare, privind-o atent. Înghițind puternic, ea își forță picioarele să meargă înainte și își spuse să nu se agite. Era vorba de Alec. Bărbatul care îi spusese că mariajul lor fusese o greșală. Cel care îi călcase inima în picioare. Cel care o lăsase singură și distrusă când avea cea mai mare nevoie de el.

- Ești bine? o întrebă el încet.

La dracu', voia să-l urască, dar nu putea! Fusese la fel de distrus ca ea când Emma dispăruse. Doar că făcuse față acestui lucru într-un mod foarte diferit. Un mod pe care acum - ani mai târziu - ea îl acceptase, dar nu avea să-l înțeleagă niciodată.

- Da, reuși ea să spună, băgând mâinile în buzunarele treniului pentru că nu știa ce să facă cu ele. Sunt bine.

El încuviință din cap, dar ea văzu în ochii lui că nu o credea. Își dădu seama că ar fi vrut să se sprijine de el pentru alinare. Își dădu seama că voia să urle la el că se afla aici când ea era distrusă emoțional și epuizată fizic. Își dădu seama că își dorea ca așa de multe lucruri între ei să fie diferite.

Dar nimic nu era diferit. Asta era realitatea ei: un copil dispărut, o căsnicie eșuată, o viață făcută praf și totul distrus în jurul ei în timp ce încerca doar să meargă mai departe.

El își băgă mâinile în buzunarele din față ale blugilor ponoșiți, făcând ca bluza neagră să se întindă pe umerii puternici. În timp ce-l studia, stomacul ei pulsa lent. Era la fel de chipeș cum fusese mereu - cu părul blond, cu un corp suplu, musculos, de care evident încă avea grijă -, dar trecerea anilor îl îmbătrânise într-un mod